

pligtigt at sørge for, at Almuen kan faae sin Underviisning, akkurat paa samme Maade, som det er pligtigt at holde sit Vævæsen i Orden, og lad det saa kunne affedige Skolelæreren, saa skal man see, at der kommer et ganske andet Liv i Almuen og i Underviisningen, saa kommer den til at antage en ganske anden Character. Det er et Misgreb, at man dreserer Almueunderviisningen og fører den i en almindelig Stil over hele Landet; saalænge man bliver ved dermed, bliver man ved at give Meget til Underviisningen og at faae lidet Udbytte deraf. De Gæstgæder, der efterhaanden faae et godt Udbytte, det er Skolemestrene; de have allerede opnaaet et ikke saa ringe Udbytte.

Det ærede Medlem, der sidst talte, er gaaet ind paa Gymnastikvæsenets Væsen og Værd; han har i den Anledning henledet Opmærksomheden paa, hvormeget man forlanger af en Almueskolelærer, og han meente derfor, at man skulde være varlig med, hvad man forlangte med Hensyn til Gymnastiken. Jeg skal dertil svare ham, at udi een Person at finde mange Dyder er en umulig Ting; Enhver har sine Lyder, og saaledes vil der ogsaa findes Lærere, der have den Lyde; at de gjøre sig latterlige, naar de ikke ville beskæftige sig med den Gymnastik, de skulle beskæftige sig med, men derimod selv gjøre den latterlig, thi det er meget ofte Tilfældet, at Latterligheden kaldes frem af den, der skal være den Veiledende, og som ønsker at kunne sige: Den Sag, som jeg skal give mig af med, er latterlig. Hermed vil jeg paa ingen Maade sige, at Gymnastiken har den Betydning, man ofte vil tillægge den, idet man siger: See nu paa Almuen og erindre Eder, hvorledes den var for 50 Aar og længere siden; see de unge Mennesker, der nu komme ind til Exerceerskolen, og see, hvormeget Lettere de ere i deres Bevægelser, hvormeget mere aadent de træde frem. Men det ligger aldeles ikke i Gymnastiken; vi Andre ere ogsaa blevne langt Lettere i vore Bevægelser, vi tage ikke længere Hatten af, naar vi komme til den ene Bro ved Slotspladsen, og tage den først paa igjen; naar vi komme til den anden; det ligger i, at de fra

deres Barndom ere vorede op med en anden Udvikling af deres Natur. Naar man bedømmer Gymnastikunderviisningens Betydning paa Landet efter den Vigtighed, den vistnok har i Byerne, saa tager man feil, thi paa Landet er den hele Livstilværelse fra Barndommen af en Anvendelse af Legemskraft; det gjælder der om at bruge sine Kræfter med en vis Behændighed og Sikkerhed, og Barnet naaer ikke sin Skole uden at gaae saa langt, at det maatte gaae sig træt, hvis det ikke var en øvet Fodgænger. Det er ikke Tilfældet i Byerne, der maa man skaffe kunstige Midler for at frembringe en Bevægelse; ellers krybe Børnene ned i Kjælderer, naar de komme hjem. Hermed mener jeg, som sagt, paa ingen Maade, at det er en Feil, at man ogsaa sørger for den legemlige Side af den menneskelige Udvikling, men jeg skulde ønske, at man for at give denne Underviisning sin rette Betydning begyndte med at sige: Vi give ikke Skolelæreren fri for Børnepligtsbyrden, for han i en Exerceerskole har godtgjort, at han til Nød kunde være Underofficer i Gymnastik; det var en simpel, naturlig Bei. Der findes for Diebliffet en stor Feil i vor Børnepligtslov, og jeg har allerede forberedt et Forslag til at faae den ændret; det er den, at man henviser Folk, der ville frigjøre sig for at tjene deres Fædreland som Soldat, til at blive Skolemestre, det behøves ikke mere. Dengang Børnepligtsloven var under Forhandling, sagde man, det var nødvendigt, fordi ellers Ingen vilde have disse Poster som Skolelærere, men nu ere de saa godt betalte, at der er nok, som ville have dem, om de ogsaa først skulle gjøre Tjeneste som Soldater, og der er altsaa ikke længere nogen Bauskellighed i den Henseende. Jeg troer, at vi netop den sidste ærede Taler i Forbindelse med mig, ere paa den rette Bei, idet vi i Lovningsloven ere i Begreb med at foreslaae, at Gymnastikdirecteuren for Fremtiden — det gjælder naturligviis ikke om den nuværende — ikke skal have en fast Gage, men betales, alt efter som man har mere eller mindre Trang til ham; behøve vi ham, saa betale vi ham; behøve vi ham ikke, saa lade vi ham gaae. Det Samme ønske vi med Hensyn til Musikdirecteuren, der staaer paa samme Fod som Gym-